

Min Beskæftigelse har medført, at jeg i den senere Tid har maattet færdes en Del mere paa Østergade end sædvanligt, og da jeg altsaa kommer der i Forretningsanliggender og hverken for at promenerere eller paradere, kan jeg kun daarligt faa Tid til at bevæge mig i Spadseretempoet — det hænder mig derfor ikke sjældent, at jeg kolliderer med Damernes lange Slæb, naar jeg skal skynde mig at komme forbi disse mange smaa vandrende Kræmmerbutiker — og et „knusende“ Øjekast er Straffen for min Ubehændighed, skønt jeg synes, det snarere var mig, der havde Grund til at „knuse“ dem, der lægger ikke en, men mange Snarer for min Fod. —

Mine Damer! vil De ikke give mig Ret i, at Slæb er noget meget upraktisk Tøjeri paa Gaden? — ikke —!

Hvad siger De da om en Dame i Regnvejre eller daarligt Føre, slæbende Kjolen i Sølet, chi at holde et Slæb oppe, er en meget vanskelig casus mixtus, og det lykkes sjældent helt, en eller anden Del skal nok finde ned i Mudderet, om man end aldrig gør sig nok saa megen Umage for at „ta'e den op med Haanden“ — jo, det er et lækkert Syn, og værre maa det være at skulle børste „Halen“ ren. —

Eller har de ret betænkt, hvilken Skade de gør deres Medmennesker — og dem selv da ogsaa — naar de, fejende Gader og Torve, hvirvler Støvet op om Ørerne, saa det staar i store tykke Skyer i Luften, fyldt med Bakterier og andet Kram, der kun venter paa en aaben Mund for at spadserere ned i Lungerne? — Hidtil har det kun været Stormen, der har haft Privilegium paa at bringe det tørre Støv i Bevægelse — Gadefejere og Ladegaardslemmer har dog altid maattet have en „Vandkande i Nærheden“, inden de tog Kostene i Brug — men Damerne — bevares — de vilde betakke sig, hvis de skulde tage det Hensyn til Sundheden. —

Dog, det er mit Haab, at Moden, denne lunefulde Skælm, som i Aar bekranser sine kvindelige Slaver med Blomster og lader dem bære Slæb, til næste Aar maaské lader Blomsterne visne og lægger Læg paa Kjolen — ja gid den husker Lægene. —

Nicoline.

De kvindelige Bogbindere.

For nogle Dage siden meddelte „Social-Demokraten“, at Bogbindersvendene havde ogsaa optaget Kvinder i deres Fagforening. Hele den lange Artikel skulde godtgøre, at nu stod Kvinderne i dette Fag lige med Mændene, og altsaa igen et lille Bevis for, at den meget omtalte Kvindesag er overflødig.

Vi vil imidlertid bede dem, der interesserer sig for de kvindelige Arbejdere, at sætte sig lidt nøjere ind i deres Forhold. Særlig vil de kvindelige Bogbinderses Stilling kaste Lys over Kvindernes uretfærdige Behandling i Samfundet, og deres Indtrædelse i Mændenes Forening netop vise den Humbug, der fra de mandlige Arbejders Side drives med Kvindernes Ligestilling. Dersom de mener, at Kvinderne er dumme nok til at tro, at fordi de gaar ind i en mandlig Fagforening, at de saa staar paa lige Trin med Mænd i Samfundet, saa tager de fejl

Vi ønsker ikke at misforstaas, saaledes, at vi ikke skulde ønske, at Mænd og Kvinder arbejder sammen, tvertimod, vi har ved alle Lejligheder arbejdet herfor — lige fra Asylbænken til alle Embeder i Staten, og vi finder det humant og frisindet af Bogbindersvendeforeningen, at den har optaget Kvinder, men vi vil kun ikke, at Kvinderne skal slaa sig til Ro med den Indbildning, at naar Mænd tager sig saaledes af deres Sager, at de lukker deres Fagforeninger op for dem, skriver deres Priskurant o. s. v., at saa har Kvinderne naaet deres Maal. Nej, paa den Maade har Mændene stadigt taget sig af Kvindernes Sag som Beskyttere og Formyndere, lige til de i den seneste Tid har lavet Undtagelseslove for de umyndige Kvinder og Børn mod Natarbejde i Fabrikker.

Men lad os se paa de kvindelige Bogbindersvende — ja hvor er de? Der findes ikke en i hele København.

Der er ikke en eneste Bogbinder, der vil antage kvindelige Lærlinge paa samme Vilkaar som Mænd.

Der findes en mindre Bogbinder her i Byen, der for en Betaling af 20 Kr. (*tyve Kroner*) om Maaneden vil oplære Kvinder. Hele det øvrige Antal Kvinder — vistnok i Tal Halvdelen af mandlige Bogbindersvende indtager en saa absolut forurettet Stilling med en saa ussel Løn, at sikkert ingen Mand vilde nøjes med den.

Sagen er den, at Kvinderne aldrig undes nogen Læretid, de faar ikke Lov som den mandlige Haandværker at staa 4—5 Aar i Lære, men skal straks tjene Penge. Følgen heraf er i Bogbinderfaget, at voksne Kvinder sættes til det Falskearbejde, som Drengene kommer til i deres første Læreaar. Drengene gaar frem Skridt for Skridt, men Kvinderne kommer aldrig videre, og naar ikke højst lønnet til mere end 8—10 Kroner ugenlig, hvorimod den tarveligste Svend har 14—16 Kr. ugenlig, den dygtige 30—35 Kr.

Nej, skal der tales om Lighed i Faget, da maa Kvinderne forstaa, at der for dem er et stort socialt Spørgsmaal at løse, inden deres Ligestilling med de mandlige Arbejdere har noget at betyde.

Kvinderne maa tiltvinge sig en ordenlig Læretid i de Fag, de vil arbejde i, de maa søge at indtage efter deres Evner og Dygtighed de højest lønnede Pladser lige saa vel som Mænd, men det naar de ikke, saa længe de stille og beskedent er fornøjede med at indtage den Arbejdsplads, som anvises den simpleste Dreng i hans første Læreaar.

Ti selvfølgelig kan de ikke for det Arbejde erholde den Løn, som en udmærket Forgylde eller en dygtig Svend, der er inde i Fagets fineste Grene, og som har ofret flere Aar af sit Liv til blot at være Lærling.

Vi forstaa saa godt den gængse Tankegang hos Forældrene. Datteren skal ventelig giftes og derved forsørges af Manden, men de unge Piger maa forstaa, at Kvindesagen er den, at enten de agter at gifte sig eller ikke, bør de alle skaffe sig selvstændige Erhverv. For at faa Syn herpaa, for at faa Mod til at følge sin Overbevisning, bør enhver ung Pige deltage i den Kvindebevægelse, der arbejder for Kvindens politiske og sociale Stilling med Manden, saa først vil hendes Sammenslutning med mandlige Fagforeninger have noget at betyde.

Feriebrev fra Sydfyn.

Det er trist, kan De tro, at være paa Landet i et saadant Vejr, som det nu, i alt Fald herovre, har været i fjorten Dage; Regn og Regn og atter Regn, og nu i Dag har Stormen ogsaa taget fat, saa man skulde tro, det var Novemberregnen, der piskede mod Ruden, og Novemberstormen, der rev og ruskede i Døre og Vinduer, men paa ingen Maade, at vi var midt i Sommeren, i de første Dage af August, hvor Høsten næppe er begyndt.

Der tales om, at den Rug, der er mejet, dels ligger og bliver sort, dels atter gror, heldigst er det, hvor den endnu staar paa Raden.

Landmanden ser surt, og det er ikke til at undre sig over, Høsten lovede saa godt, og nu skal dette evindelige Regnvejr komme og forstyrre det Hele.

Landligere og Feriegæster ser surt, de kan ikke bade, ikke tage i Skoven, ikke foretage Udflugter, ja, ikke en Gang ligge i Hængekøjen nede i Haven, de kan blot gaa og hænge over hverandre inde i Stuerne, kede sig og smaaskændes til Tidsfordriv. Og det bliver værre for hver Dag, der gaar; thi det ser ud, som skulde Regn og Rusk aldrig faa Ende.

Lykkelige de, som kunde tage deres Ferie i Juli Maaned. Saa fik de dog i det mindste *noget* godt af Sommeren.

Selvfølgelig har Vejret ogsaa en uheldig Indflydelse paa Frugten.

Som bekendt har der her fra Sydfyn været en stor Eksportforretning med Frugt til England, saa meget lettere, som der fra Svendborg gaar Skib *direkte* til England, saa vidt jeg véd, en Gang om Ugen. Her er i Omegnen plantet store Frugtplantager og fra gammel Tid har desuden de allerfleste Bøndergaarde og Huse store Haver med mange Frugttræer og Bærbuske.

Da nu Eksportforretningen var bleven godt indarbejdet — saa godt, at Bærfrugter var mindst lige saa dyre her som i København — kom pludselig en Kreds af Byens og Omegnens ledende Mænd paa den Tanke, at der mulig kunde tjenes mere endnu ved selv at anlægge Konserverfabrikker. Den første blev anlagt i Faaborg, den anden er nu bleven færdig i Svendborg, hvor al Frugt opkøbes, saa ingen behøver mere at have Ulejlighed med at sende den udenlands; men hver Gang Skibet gaar, ser man dog utallige Kurve og Kasser afsendes til Forbindelserne i England, dette bidrager naturligvis endnu mere til at forhøje Priserne for Privatfolk.

I det hele taget er her ikke billigt at leve, Priserne paa Torvet er fuldstændig københavnske. Dertil har, foruden den store Udførsel af alt muligt, ogsaa de mange Bade-gæster bidraget, der ikke alene oversvømmer Thorseng, men ogsaa Svendborg og Omegn samt de to Badehoteller i Skoven Christiansminde, hvor der Aar for Aar fremblomstrer et mere og mere evropæisk Badeliv med Koncerter og Toiletter og udenlandske Bade-gæster.

Men hvis ikke det snart bliver godt Vejr, saa er jeg bange for, at de fleste af os vender Næsen hjemad, længe før vi havde tænkt os det.

Om Dejligheder herovre kan jeg aldeles ikke fortælle Dem noget, alting er grimt og kedeligt og fortrædeligt i Regnvejr.